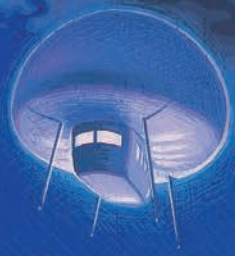

ระทึกขวัญมาดกรรมาพรางบนเรือทะเละปิดตาย!

ผลงานที่ได้ชื่อว่า “And Then There Were None” แห่งศตวรรษที่ 21

凍らない
ジエリーフイツシユは

แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง

THE JELLYFISH NEVER FREEZES

อิจิกาวะ ยูโตะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง

THE JELLYFISH NEVER FREEZES

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิจิคาวะ ยูโตะ เซียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง

ジェリーフィッシュは凍らない

อิชิคาวะ ยูโตะ เขียน

คาเงยามะ โทรุ ภาพหน้าปก

อิสเรศ ทองปัสโณร์ แปล

Jellyfish wa Koranai

Copyright © 2016 Yuto Ichikawa

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไตฟูกู ในเครือ บริษัท ไตฟูกู ครีเอเตอร์ จำกัด

ยูโตะ, อิชิคาวะ.

แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง.- กรุงเทพฯ : ไตฟูกู ครีเอเตอร์, 2562.

324 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิสเรศ ทองปัสโณร์, ผู้แปล. II. โทรุ, คาเงยามะ, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-014-8

ประธานกรรมการบริหาร
ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

บรรณาธิการประสานงาน

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวษระชะ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิชย์

นันทวีชน์ สกลกุล

Wonsuk28

ณัฐพงษ์ ภาคีแพทย์

Vinussa

บุญญาพร ไพรศรี

กิตติยา ปรีชาพัฒน์นานนท์, ชัชพงศ์ อ่าทอง, โสฬส ธนทรัพย์เกษม

อัคคณัฐ ชูมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย

ไพบุลย์ ชาคริยานนท์

สายส่งสุขภาพใจ บริษัท บู้ด ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150

โทรศัพท์: 024152621, 024156507

ถ้อยแถลงเนื่องในโอกาสได้รับรางวัล

มีความรู้สึกเหมือนเดินทางอ้อมมาตลอดเลยครับ

ไม่อาจเผชิญหน้ากับความฝันตั้งแต่สมัยเรียนของตัวเองได้ตรงๆ ได้แต่ใช้เวลาหนีหนอยเท่าที่มีหลังจากต้องวุ่นวายกับการงาน ไปด้วยกับการเขียนเรื่องราวที่ไม่เคยจะได้สัมผัสแสงสว่าง

แต่ในบัดนี้ เมื่อจบสิ้นการเดินทางอ้อม เมื่ออ่านผลงานเรื่องนี้ อีกครั้ง ก็เหมือนจะพรอຍเท้าของวันวานที่คิดว่าสูญเปล่า ปรากฏอยู่ที่โน่น ที่นั่นในนวนิยายเรื่องนี้ เส้นทางที่ต้องโยนทิ้งทุกสิ่งเพื่อมุ่งหน้าสู่ความฝันนั้นอาจจะมีอยู่ แต่ผลงานที่สร้างสรรค์ออกมาอาจจะต่างกันเป็นคนละเรื่องกับผลงานชิ้นนี้ และอาจจะไม่ได้รับเกียรติให้ได้รับรางวัลอายุควะ เทตสึยะ ก็เป็นได้

จากนี้ไป วันใหม่ๆ ในฐานะนักเขียนก็กำลังจะเริ่มต้น อาจจะเป็นการก้าวอย่างที่มีดমন วทวน หวาดเสียวเสียดังอันตรายกว่าที่ผ่านมา ทว่า แต่ละก้าว แต่ละก้าวที่จารีกลงไปนั้น กระทั่งบัดนี้ผมก็ยังเชื่อมั่นว่าจะเชื่อมโยงไปสู่สถานที่แห่งใหม่ได้

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งจากใจจริง ต่อท่านคณะกรรมการ ที่ได้เลือกผลงานต่ำต้อยนี้ ท่านที่ได้ส่งความยินดีมาให้ และทุกๆ ท่านที่กรุณาอ่านผลงานเรื่องนี้ครับ

อิจิกาวะ ยูโตะ

ผู้เขียน

คำนำสำนักพิมพ์

มองดูท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ แล้วคิดไปว่าถ้ามีกลุ่มคนที่ต้องปฏิบัติภารกิจสำคัญ ชีวิตความปลอดภัยแขวนไว้บนปลายเมฆ หัวใจทุกดวงที่เต้นอยู่บนนั้นคงสิ้นไหว...

“แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง” เป็นอีกหนึ่งนิยายสืบสวนที่สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นกุกุมิไจ้นำเสนอ ด้วยเรื่องราวที่สลับซับซ้อน และปมปริศนาต่างๆ ในเรื่องทำให้นิยายเล่มนี้เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ต่างๆ ทั้งระทึกขวัญ ตื่นเต้น และเศร้าสลด พร้อมทำให้ผู้อ่านไขว่ไขวในการคาดเดาตัวคนร้ายได้ตลอดเวลา

ตัวละครในเรื่องก็ล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยเฉพาะคู่หูตำรวจสายสืบ มาเรีย หัวหน้าสาวสวยที่มีนิสัยมุทะลุ และ เรน ลูกน้องผู้มีวาจาเชือดเฉือนเป็นอาวุธ ช่วยสร้างสีสันและรอยยิ้มแก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี พร้อมทั้งผูกปมต่างๆ เข้าด้วยกันได้อย่างลงตัว

อีกทั้งด้วยการเล่าเรื่องของ อิจิคาวะ ยูโตะ ที่ไม่น่าเชื่อว่านี่เป็นผลงานแรกของเขา นั้น จะค่อยๆ จูงพานักอ่านเข้าไปไขปริศนาของกรณฆาตกรรมที่ไร้ร่องรอยด้วยลีลาการเขียน และเร้าความกระหายความสนใจใคร่รู้ตั้งแต่บรรทัดแรก กระทั่งถึงบรรทัดในหน้าสุดท้ายเลยทีเดียว

แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง...เป็นไปตามคำกล่าว และสนุกระทึกสลดทุกความรู้สึกเหน็บหนาวร่วมกัน

อนึ่ง ที่เห็นปกแปลกๆ ทำไมทำเหมือนอ่านจากขวาไปซ้ายนั้น เป็นเพราะทางนักวาดไม่อยากให้ภาพถูกตัดแปลง และสนพ.ก็ยินดีที่จะทำเช่นนั้น ก็เลยอาจดูแปลกตาไปนิด แต่ก็ได้อารมณ์ญี่ปุ่นมาเต็ม และถ้าในเล่มเห็นว่าทำไมบทสนทนามีตัดขึ้นย่อหน้าแปลกๆ ก็อย่าเพิ่งแปลกใจไป เพราะสนพ.อิงตามต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น และเชื่อว่านักเขียนต้องมีความตั้งใจที่จะบอกไปผู้อ่านด้วยการย่อหน้าเช่นนั้น

แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง

สารบัญ

บทนำ

บทที่ 1 เจลลี่ฟิช (I)	วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 1983	15:00~	12
บทที่ 2 ภาคพื้นดิน (I)	วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 1983	07:30~	26
< Interlude (I) >			40
บทที่ 3 เจลลี่ฟิช (II)	วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1983	08:05~	43
บทที่ 4 ภาคพื้นดิน (II)	วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1983	07:00~	52
< Interlude (II) >			85
บทที่ 5 เจลลี่ฟิช (III)	วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1983	18:30~	88
บทที่ 6 ภาคพื้นดิน (III)	วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1983	15:30~	102
< Interlude (III) >			122
บทที่ 7 เจลลี่ฟิช (IV)	วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1983	22:40~	126
บทที่ 8 ภาคพื้นดิน (IV)	วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 1983	16:40~	137
< Interlude (IV) Monologue >			180

สารบัญ

บทที่ 9 เจลลี่พีช (V)	วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1983	23:50~	181
บทที่ 10 ภาคพื้นดิน (V)	วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1983	13:30~	198
< Interlude (V) >			216
บทที่ 11 เจลลี่พีช (VI)	วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1983	01:10~	218
บทที่ 12 ภาคพื้นดิน (VI)	วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1983	16:10~	231
< Interlude (VI) >			261
บทส่งท้าย	วันที่ 16 พฤศจิกายน 1983		265

ジ
エ
リ
ー
フ
イ
ツ
シ
ユ
は
凍
ら
な
い

บทนำ

แม้ในวินาทีสุดท้าย ผมก็เป็นแค่คนอื่นในสายตาของรีเบคก้า

เจอหน้ากันก็ทักทายยิ้มให้กันบ้าง ได้สัมผัสมือเธอก็ตั้งหลายครั้ง
แต่สำหรับเธอแล้ว ผมก็ไม่อาจเป็นอะไรได้มากกว่าคนรู้จัก

เธอไม่เคยรู้ว่าผมชอบฟังเพลงอะไร

ไม่ชอบกินอะไร

และย้ายมาจากที่ไหนจบจนวินาทีสุดท้าย

หากจะบอกว่าผมไม่ได้น้อยใจ ก็เท่ากับโกหก

ผมเดินสวนกับรีเบคก้าที่ยิ้มหัวอยู่กับเพื่อนๆ นักศึกษาตรงประตูหน้า

ทอดสายตามองเธอปลอบประโลมเด็กผู้หญิงพลัดหลงอย่าง
อ่อนโยนอยู่หน้าซอปปิงมอลล์ใกล้มหาวิทยาลัยที่เธอทำงานพิเศษอยู่

ผมเกิดความรู้สึกขุ่นเคืองอย่างไรเหตุผลว่าทำไมดวงตาคู่นั้นถึง
ไม่มองแค่ผมคนเดียว ซึ่งมันไม่ใช่แค่ครั้งหรือสองครั้ง

แต่ความรู้สึกที่มีต่อเธอมากกว่านั้น ใกล้เคียงกับความเกลียดชัง
ตัวเองที่ไร้ความสามารถ ได้แต่ยืนที่อยู่อู่หน้ากำแพงโปร่งใสที่กั้นกลาง
ระหว่างผมกับเธอ

ผมเองก็ไม่รู้เรื่องของเธอเหมือนกันว่า

เธอชอบอ่านนิยายรักช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2

เธอไม่ชอบดื่มน้ำมะนาว

แม้กระทั่งเรื่องที่เธอพักอาศัยอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์เลียบบแม่น้ำที่มี
แสงแดดส่องถึง ไม่ไกลจากซอปปิงมอลล์

ผมเพิ่งมารู้เรื่องเหล่านี้หลังจากรีเบคก้าตายไปแล้ว

ถ้าตอนนั้น ผมมีความกล้าสักนิด

หากได้สารภาพความในใจกับเธอ โอบกอดร่างนุ่มละมุนนั้นไว้
แนบกาย ประกบบริมฝีปากกัน

เธอจะตอบรับรักผมหรือเปล่านั้น ผมจะช่วยรีเบคก้าได้หรือเปล่านั้น
ไม่มีใครรู้หรอก ทั้งหมดเป็นแค่จินตนาการเพื่อใจ

รีเบคก้าถูกพวกมันพรากทุกอย่างออกไป และโยนทิ้งเหมือนผ้าขี้ริ้ว
เก่าๆ ตอนนั้นผมไม่อาจป้องกันและไม่แม้แต่จะรู้ด้วยซ้ำ นั่นต่างหากคือ
เรื่องจริง

ถ้าเช่นนั้น ผมทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร

ทั้งๆ ที่รู้ว่าสายเกินไป และเข้าใจว่าระหว่างรีเบคก้ากับผมเป็นแค่
คนอื่นคนไกล แล้วการกำจัดพวกมันไปจากโลกนี้จะมีความหมายอะไร

ไม่น่าถาม มันไม่มีความหมายอยู่แล้ว

มันเป็นแค่ปรากฏการณ์

ปรากฏการณ์ที่แค่เปลี่ยนแปลงโลกไปตามกฎฟิสิกส์ที่ถูกกำหนดไว้
โดยไร้ซึ่งความหมายเหมือนเวลาที่เราโยนแท่งเหล็กลงน้ำ มันจะจมตกลง
ไปเรื่อยๆ หรือเวลาที่ปราสาททรายถูกคลื่นซัดสาดพังทลายโดยไร้เสียง

“เนอะ แล้วนายคิดว่าไง”

ผมทุบซ้ำไปที่ท้ายทอยของหมอนั้นซึ่งนอนฟูหน้าอยู่ มันร้องคราง
อย่างน่าสมเพช มือเท้ากระตุกริกๆ

ครั้งที่สาม ครั้งที่สี่ ครั้งที่ห้า ครั้งที่หก พอหวดลงไปครั้งที่เจ็ด
ผมจึงได้หยุดมือ ทั้งเสียงคราง และการดิ้นร่ำไห้หยุดนิ่ง ใบหน้าที่ฉาบไป
ด้วยความหวาดกลัวและความเจ็บปวดรวดร้าวยังคงแนบอยู่กับพื้น เหลือ
คนสุดท้ายหมดลมหายใจแล้ว

ความมืดสลัวและอากาศเย็นเฉียบเข้าปกคลุมทั่วบริเวณ
พายุหิมะพัดกระหน่ำห้องโดยสารของเจ็ทลีฟิช ส่งเสียงคำราม
ดุจปีศาจร้าย

ผมโยนอาวุธไม่มีคมลงบนพื้นก่อนจะทำงานชิ้นสุดท้าย

เหลืองานอีกไม่เยอะ

แค่พาตัวเองออกไปจากคุกหิมะแห่งนี้

บทที่ 1 เจลลี่ฟิช (I)

วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 1983 15:00~

[เรื่อง] แผนทดสอบการบินอากาศยานระบบจรวดรุ่นใหม่ “JF-B”
[เป้าประสงค์] ทดสอบประสิทธิภาพการบินระยะไกลขั้นสุดท้าย
เพื่อดูความเหมาะสมในการวางตลาดอากาศยานระบบจรวดรุ่นใหม่

[ระยะเวลา] วันที่ 6~9 กุมภาพันธ์ 1983 (สามวัน+วันสำรอง)

[เส้นทางบิน] (จาก) เมือง A รัฐ N ~ เมือง T รัฐ C ~ เมือง R
รัฐ W ~ เขต L รัฐ I ~ เมือง M รัฐเดียวกัน ~ เขต R รัฐ N ~ เมือง F
รัฐ A ~ (ถึง) เมือง P รัฐเดียวกัน (ดูแผนผัง 1)

[ชื่อรุ่น / รหัสผลิต] JF-B / T0003 (ดูแผนผัง 2~4 ตาราง 1~3)

<ชื่อแตกต่างจากเครื่องรุ่นเดิม ‘JF-A’>

(1) เปลี่ยนจรวดจากรุ่นเดิม FF03 เป็นรุ่นพัฒนาใหม่ FF04 (ดูเอกสาร
ผนวก 1)

(2) เพิ่มระบบการบินอัตโนมัติ (ดูเอกสารผนวก 2)

(3) เปลี่ยนแปลงภายในห้องโดยสาร (ดูเอกสารผนวก 3)

[ผู้โดยสาร]

ฟิลลิป ไฟเฟอร์ (หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยี)

เนวิลล์ ครอว์ฟอร์ด (รองหัวหน้าฝ่าย)

คริสโตเฟอร์ ไบรอัน (นักวิจัย)

วิลเลียม แซปแมน (นักวิจัย)

ลินดา แฮมิลตัน (นักวิจัย)

เอ็ดเวิร์ด แม็คโดเวล (พนักงานชั่วคราว)

รวม 6 คน

[หัวข้อทดสอบ]

- (1) ความเร็วเดินทางเฉลี่ย / สูงสุด
- (2) อัตราสิ้นเปลืองเชื้อเพลิง
- (3) การควบคุมระดับสูญญากาศในถังลม
- (4) การทำงานของระบบการบินอัตโนมัติ...

*

วันจันทร์ที่ 7 กุมภาพันธ์ 1983 การทดสอบการบินระยะไกล
อากาศยานระบบถังลมรุ่นใหม่ วันที่ 2
14:20 เสร็จสิ้นการแวะเติมเสบียงที่จุดเช็กพอยต์ที่ 4
15:00 การบินเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่พบปัญหา'

วิลเลียม แชนแมนหยุดตัววัดปากกา เงยหน้าจากสมุดบันทึก แล้ว
มองออกไปนอกหน้าต่างเจลลี่ที่อากาศยานระบบถังลม

ท้องฟ้าสีครามก่อนเมฆสีขาวสดใสลอยล่อง และเส้นขอบฟ้าพาด
อยู่ไกลลิบ

เมื่อมองลงมาจากหน้าต่าง สิ่งที่แผ่ตัวอยู่เบื้องล่างคือผืนดินกับทราย
สีน้ำตาลแดง มีต้นไม้เตี้ยๆ กระจายเป็นหย่อมๆ เป็นทัศนียภาพที่ดูอ้างว้าง
เหน็บหนาว ห่างไกลจากคำว่าชุ่มฉ่ำ

บรรยากาศเงียบสงัด นอกหน้าต่างมีเพียงเสียงหวีดหวิวของลมกับ
เสียงใบพัดประคองตัวให้ลอยอยู่กลางอากาศ เสียงใบพัดแหวกอากาศ
ฟังรื่นหูกว่าเสียงเครื่องบินไอพ่นอย่างเทียบไม่ติด คล้ายเพลงกล่อมเด็ก
ที่เชื้อเชิญเข้าสู่ห้วงนิทรารมณีย์

...วิลเลียมตบสองแก้มของตัวเอง แม้จะอยากล้มตัวลงนอนบนเตียง
แค่นั้น แต่ถ้าเนวิลส์มาเจอเขานอนอยู่ละก็ มีหวังเป็นเรื่องใหญ่ ผู้ชาย

คนนั้นไม่เคยผ่อนปรนให้ความเกียจคร้านของคนอื่น

ทันใดนั้น ไฟสัญญาณของวิทยุสื่อสารสว่างวาบขึ้น เสียงพูดปนเสียงรบกวนดังลอดมาจากลำโพง

‘วิล ได้ยินหรือเปล่า ถ้ายังไม่ตายก็ช่วยตะโกนตอบมาหน่อย’

แม้จะมีเสียงรบกวน แต่ก็ฟังออกทันทีว่าเป็นน้ำเสียงร่าเริงของคริสโตเฟอร์ ไบรอัน

“...ฉันตายแล้วว่ะ”

เสียงลมหวีดหวีดดังก้องออกมาจากวิทยุสื่อสาร ตอนนั้นหมอนั้นคงออกประตูฉุกเฉินไปที่ระเบียงท้ายเครื่อง ยืนอยู่บนความสูงจากพื้นดิน 200 เมตรที่มีสายลมพัดแรง อาศัยเพียงราวจับโลหะกับที่หยั่งเท้าแคบๆ เพื่อตรวจเช็กถุงลม โทษฐานที่ดื่มสุราระหว่างปฏิบัติหน้าที่ แล้วยังอุตสาหน์ติดต่อมาแบบนี้ น่าจะมีเหตุผิดปกติอะไรสักอย่าง

“แล้วตรงนั้นเกิดอะไรขึ้นหรือ คริส”

‘อ้อ ชาวไม่ค่อยจะดีว่ะ ถุงลมรั่ว’

ไบรอันผมถอดสีทันที

“จะ...จริงหรือะ”

‘ล้อเล่น’

“หา”

กว่าผมจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่คริสพูดก็ผ่านไปหลายวินาที
“...เฮ้ คริส เลิกเล่นมุกไม่ฮาซะทีเถอะว่ะ หัวใจจะวาย”

ถ้าถุงลมรั่วจริงๆ ละก็ คริสคงไม่ตกทายอย่างสบายอารมณ์อยู่แล้ว และจะว่าไป ถุงลมสุญญากาศนั้นไม่ได้บอบบางถึงขนาดโดนกระทบกระแทกนิดหน่อยก็รั่ว วิลเสียมถึงกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันที่หลงกลมุกตลกระดับเด็กประถม

‘โทษทีๆ เป็นไง ตาสว่างขึ้นมาหน่อยไซ้ไหมล่ะ’

“...ขอบพระคุณอย่างสูง”

ความมั่งงุ่นเมื่อครู่อันตรธานหายไป ทั้งๆ ที่คริสเป็นลูกผู้ลาก
มาดี แต่มีนิสัยซี้แก่ลั้งแบบไม่ลืมหูลืมตา “อุตสาห์ว. หาคณว่างๆ อย่างฉั้น
หรือเนี่ย ปลื้มจนน้ำตาแทบไหลเลยวะ”

ยานลำที่พวกเขาโดยสารอยู่นี้เป็นยานทดสอบประสิทธิภาพการบิน
ไม่มีโทรศัพท์ภายใน ทุกคนได้รับวิทยุสื่อสารขนาดเล็กไว้ใช้แทน ซึ่งเป็นของ
ที่กองทัพให้ยืมมา เนวิลล์จึงบอกว่า “ความเสี่ยงที่จะถูกดักฟังเป็นศูนย์”

ตอนแรกวิลเลียมก็ทำสีหน้าเปื้อนนาย ดักฟังเชี่ยวชาญหรือ จะเกินเหตุ
ไปหน่อยไหม แต่เรื่องครั้งนี้จะรั่วไหลออกไปไม่ได้เด็ดขาด ถ้ามันเกิดตกไป
อยู่ในมือของประเทศ R ที่อยู่กันคนละฟากสมุทร ซึ่งเป็นศัตรูทางการเมือง
คู่มหาอำนาจกับประเทศ U ของเรา มีหวังได้เกิดวิกฤตการณ์ประเทศ
ชายฝั่งเหมือนเมื่อสิบกว่าปีก่อนอีกแน่ อาจกล่าวได้ว่าการทดสอบครั้งนี้
ในหลายๆ แง่มุมมีชะตากรรมของฝ่ายพัฒนาเทคนิคเป็นเดิมพัน

...ที่ว่า

พอเป็นการทดสอบการบิน สิ่งที่ต้องทำจริงๆ มีแค่ตรวจเช็กเกจ และ
ตรวจสอบชิ้นส่วนสำคัญ ด้วยตาเปล่า อย่างเช่น ใบพัด เครื่องยนต์ และ
สายพาน ใช้เวลาแค่ชั่วโมงเดียวก็เสร็จแล้ว ส่วนการควบคุมนั้น ระบบการ
บินอัตโนมัติก็ทำงานได้อย่างราบรื่น เรื่องดูแลศาสตราจารย์ก็ยึดเย็ดให้
เอ็ดเวิร์ดไปแล้ว งานของวิลเลียมที่เหลือมีแค่เขียนไดอารี่ในนามของบันทึก
การทดสอบ กับอ่านหนังสือปกอ่อนที่พกมาอ่านฆ่าเวลา

ถ้านี้เป็นหนังสือลับ ตอนนี้จารชนของประเทศศัตรูคงจะโผล่มา
แย่งชิงยานไปแล้ว แน่นนอนว่าเรื่องแบบนั้นไม่ได้เกิดขึ้น ความเป็นจริง
สุดแสนจะจืดชืดแบบนี้แหละ

‘เฮ้า ขอบคุณฉั้นสิ’

จู่ๆ ความซี้เล่นหายไปจากน้ำเสียงเรื้อยเปื่อยของคริส ‘...เมื่อไหร่
เกร็นนำ นายช่วยไปห้องควบคุม เช็กดูปริมาณเชื้อเพลิงกับรอบเครื่องยนต์
ให้หน่อยสิ แล้วรายงานฉั้นหรือเนวิลล์ก็ได้ แต่รายงานเนวิลล์ดีกว่า’

“รับทราบ”

ปริมาณการใช้เชื้อเพลิงก็เป็นหนึ่งในหัวข้อประเมินของการทดสอบการบินครั้งนี้ ซึ่งจะว่าไปกระแสลมมีอิทธิพลอย่างมากต่อปริมาณการใช้เชื้อเพลิงของเจลลี่ฟิช การเปรียบเทียบประสิทธิภาพก็เลยเป็นแค่การประเมินคร่าวๆ เท่านั้น... ทว่าฐานะแค่นั้นเนวิลล์มาสั่งกับฉันโดยตรงก็ได้ทำไม่ต้องสั่งผ่านคริสด้วย หรืออาจจะคุยกับคริสอยู่พอดีก็เลยฝากมาบอก

วิลเลียมซัทซ์จะเคือง รู้สึกเหมือนถูกมองข้ามหัว

เอาเถอะบ่นไปก็ไม่ทำอะไรดีขึ้นมา แค่ตรวจเช็คเกจก็ไม่ได้ยากเย็น ถือว่าเป็นการฆ่าเวลา วิลเลียมตัดสายแล้วออกจากห้องโดยสาร

ด้านขวามือของทางเดินแคบๆ เป็นหน้าต่าง หลังกระจกเป็นแผ่นฟ้าคราม คริสคงจะตรวจเช็คชิ้นส่วนต่างๆ ด้วยตาเปล่าอยู่ท่ามกลางสายลมเย็นเยียบ

ทัศนียภาพเคลื่อนไปช้าๆ อย่างเงียบสงบ ทิวทัศน์อันรื่นรมย์ที่รวมเอาความเงียบเหงาและความรู้สึกราวกับโอบยิบไว้ด้วยกันนั้น ไม่อาจหาได้จากอากาศยานที่ใช้เครื่องยนต์ส่งเสียงคำรามกระหึ่ม หรืออาคารสูงระฟ้าที่ตรึงอยู่กับพื้นดิน

...ผ่านมาสิบกว่าปีแล้วหรือเนี่ย

สมัยนั้นผมเป็นแค่นักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย¹ ธรรมดาๆ ที่มีอยู่ดาษดื่น แต่ตอนนี้กำลังร่วมพัฒนาเทคโนโลยีล้ำหน้าของบริษัทยักษ์ใหญ่อย่าง UFA ในฐานะหนึ่งในผู้พัฒนาอุลตรามัลติสเปกตรัมที่ได้อีกชื่อว่า ‘พลิกหน้าประวัติศาสตร์อากาศยาน’ ซีวิตผมพลิกผันจนแทบไม่น่าเชื่อ

สิ่งที่วิลเลียมกำลังทำกันอยู่ในขณะนี้ คือการทดสอบประสิทธิภาพของอากาศยานที่พวกเขาพัฒนาขึ้นใหม่ โดยบินจากรัฐ A ที่บริษัท UFA ตั้งอยู่ ผ่านรัฐข้างเคียงและย้อนกลับมารัฐ A อีกครั้ง เป็นการเดินทางสามวัน

¹ บัณฑิตวิทยาลัย เป็นการศึกษาในระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอก

สองคืน ไม่มีการแวะพักกลางทาง แม้จะเตรียมวันสำรองเผื่อไว้ แต่การกิน การนอนทั้งหมดจะทำกันภายในห้องโดยสารของยานทดสอบเท่านั้น

ด้านซ้ายมือของทางเดิน มีห้องพักผู้โดยสารเรียงกันอยู่สามห้อง รวมทั้งห้องที่วิลเลียมเพิ่งจะออกมา ห้องฝั่งหัวยานคือห้องหมายเลขหนึ่ง ห้องตอนกลางเป็นห้องหมายเลขสอง และห้องฝั่งท้ายยานที่วิลเลียมพัก อยู่เป็นห้องหมายเลขสาม ในแต่ละห้องมีเตียงสองชั้นง่ายๆ เตรียมไว้ให้ สมาชิกที่ร่วมการบินทดสอบครั้งนี้มีทั้งหมดหกคน และให้พักในห้องพัก ผู้โดยสารเพื่อทดสอบความสะดวกสบายไปด้วย ตอนแรกที่ทราบเรื่อง ก็ยังกังวลว่าทุกคนจะนอนกันยังไงในห้องพักแค่สามห้อง แต่การนอน เตียงสองชั้นก็ไม่ได้แย่อย่างที่คิด อย่างน้อยก็โล่งอกที่ไม่ต้องเข้าไปนอน ขดอยู่ในถุงนอนคับแคบ เบียดเสียดกันอยู่ในห้องนั่งเล่น

จะว่าไป

จังหวะที่ผ่านทางเดิน วิลเลียมมองเข้าไปในห้องผู้โดยสารหมายเลขสอง ศ.ฟิลลิป ไฟเฟอร์ยังไม่มีท่าทีว่าจะออกมาจากห้องเช่นเคย

ดูเหมือนมีไอพิชลดออกมาจากชอกประตู เอ็ดเวิร์ดถูกยึดเยียด ให้รับหน้าที่ดูแลศาสตราจารย์ เขาเป็นเด็กหนุ่มอายุน้อยที่สุดในกลุ่ม เพิ่งเข้ามาร่วมทีมพัฒนาเทคโนโลยีเฉพาะกิจเมื่อหลายเดือนก่อน วิลเลียม เจ็บปวดใจทุกครั้งที่ถูกเขามองด้วยสายตาเย็นชา แต่อีกแคว้นครึ่งการบิน ทดสอบก็จะจบแล้ว ได้แต่ทนเอาหน่อย

ข้างๆ ห้องหมายเลขหนึ่งไปทางด้านหัวยานเป็นครัว สุดทางเดิน เป็นห้องนั่งเล่นและใช้เป็นห้องอาหารด้วย ส่วนห้องบังคับการอยู่เลย ห้องอาหารเข้าไปอีก

ในห้องบังคับการไม่มีใครอยู่

คันบังคับเคลื่อนไหวไปมาดูราวกับหางเสือของเรือผีสิงก็มีปาน แวดล้อมด้วยเกจต่างๆ ทั้งเกจวัดความสูง เกจวัดความเร็ว เกจวัดความดัน อากาศ เกจวัดความเร็วลม และเกจวัดเชื้อเพลิง

ข้างคันบังคับมีกล่องสี่ขาขุ่นตั้งอยู่ บนกล่องมีรอยเจาะเป็นช่องแคบๆ ให้สายไฟลอดออกมาเชื่อมต่อกับคันบังคับและเกจต่างๆ ดูคล้ายหมวดของแมลง

จุดเด่นอย่างหนึ่งของอากาศยานรุ่นใหม่คือระบบการบินอัตโนมัติ ผมไม่รู้รายละเอียดมากนัก แต่ข้างในกล่องสี่ขาขุ่นเมื่อครูนั่งมีเครื่องคำนวณที่อัดหน่วยความจำไว้ถึงสองร้อยห้าสิบบทกิโลไบต์ ทำหน้าที่คำนวณทิศทางและระยะทางตั้งแต่ตำแหน่งปัจจุบันไปถึงจุดหมายถัดไป โดยใช้ตัวเลขจากเกจต่างๆ แล้วส่งสัญญาณไปที่คันบังคับ

เป็นภาพที่ชวนให้เย็นสันหลังวาบ

สมองเข้าใจดีว่ามันเป็นแค่ผลผลิตของเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ ไม่ใช่เรื่องไสยศาสตร์ ในตอนนี้การทำงานก็ไม่มีปัญหา ทว่า...ครั้งแรกที่ได้เห็นคันบังคับขยับทีละนิดโดยไม่มีใครแตะต้องนั้น รู้สึกหวาดกลัวจนพูดไม่ออกและไม่อาจขจัดมันออกจากใจได้ง่ายๆ

...ถ้าอากาศยานลำนี้ไม่เชื่อฟังคำสั่ง และพาพวกเราไปที่ไหนไม่รู้ขึ้นมาล่ะ

วิลเลียมสะบัดหน้า

ไร้สาระ นี่ไม่ใช่หนังไซไฟ อากาศยานจะมีชีวิตจิตใจได้อย่างไร

หลังจากตรวจเช็คตัวเลขบนเกจต่างๆ แล้ว วิลเลียมก็เปิดสวิทช์วิทยุสื่อสาร

※

พอนิววิลล์ ครอว์ฟอร์ดเข้าไปในครัว ก็เจอลินดา แฮมิลตันกำลังนั่งตะปบเล็บบอยู่บนเก้าอี้กลม

“อ้าว มีอะไรหรือ นิววิลล์”

“ฉันต่างหากที่ควรจะต้องถาม รีบกลับไปประจำที่เดี๋ยวนี้ นี่มัน

เวลางานนะ”

เห็นหายไปแล้วตามหา แล้วก็ใช้อย่างที่คิดขายนี่

“แหม อย่าเข้มงวดนักเลยน่า ไหนๆ ก็ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว แค่มารเตรียมอาหารแต่เนิ่นๆ จะเป็นไรไป”

“เพิ่งจะเคยได้ยินนี้แหละว่าเธอทำอาหารเป็น”

บนเคาน์เตอร์อ่างล้างจานไม่มีเครื่องครัววางอยู่เลยสักชิ้น ลินดาทำปากจู้อย่างงอนๆ

นัยน์ตาสีอำพันยั่วเสน่ห์ควักก้อน หางตาดกเล็กน้อย ริมฝีปากกระจุมกระจิม ผมนุ่มเป็นลอนสีบลอนด์เงิน เครื่องหน้าหวานสะดุดตา แขนขาเล็กเรียว สมัยเรียนลินดาจึงมีข่าวกับผู้ชายไม่ขาด แถมยังมีข่าวลือลือที่ข้าไม่ออกว่าเจ้าตัวเล็กเรียนสาขาวิศวกรรมอากาศยานโดยใช้วิธีทอดลูกเต๋าเสี่ยงทายว่าสาขาไหนมีผู้ชายเรียนเยอะสุด

“งานของเธอมีรออยู่อีกเพียบ เธอเป็นว่าห้ามทำอะไรตามใจชอบ”

“แหม ไม่เห็นต้องว่ากันขนาดนั้นเลย”

“ปัญหาของเธอไม่ใช่เรื่องว่างงาน แต่เป็นเรื่องไม่เชื่อฟังคำสั่ง”

เธอเรียนจบมาสิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ยังโลเลไม่เปลี่ยนเลยสักนิด แผนการกำลังจะเข้าสู่จุดเข้าด้ายเข้าเข็ม แต่เธอกลับเดินไปโน่นมานี้ตามใจชอบแค่ว่าไม่มีอะไรจะทำ เนวิลล์เห็นแล้วขัดหูขัดตา

“...ค่า”

ลินดาตอบกลับอย่างงอนๆ แต่แล้วก็ยิ้มกริ่มเหมือนกับนี่อะไรขึ้นมาได้ โอบสองแขนรอบคอเนวิลล์ “นี่ เนวิลล์ ถ้าจะพูดแบบนั้นนะ แทนที่จะห่วงฉัน ไปห่วงศาสตราจารย์ดีกว่าไหม ถ้าเกิดเขาตายแหงแก๋เอาตอนนี้ นายเองจะเดือดร้อนนะ”

“รอให้เป็นจริงก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

ศาสตราจารย์ที่เคยได้รับฉายาว่าผู้กุมอำนาจอากาศยานระบบอุกมลสูญญากาศ ตอนนี้เป็นแค่ตาแก่ขี้เมาคนหนึ่ง คนที่กุมอำนาจสิทธิ์ขาด

ที่แท้จริงในฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีคือเนวิลล์

“เป็นคนฟังพาได้จริงๆ”

ลินดาพูดน้ำเสียงอ่อนโยนแล้วประกบริมฝีปากกับเนวิลล์ จู่ๆ เสียงเรียกดังออกมาจากวิทยุสื่อสาร เนวิลล์ผลัดตัวออกจากลินดาคว้าวิทยุสื่อสารขึ้นมา

“ฮัลโหล นี่เนวิลล์พูด วิลเลียมรออะ มีอะไร...ไม่เป็นไร บอกมาเถอะ...เหลือยี่สิบเจ็ด รอบเครื่อง 314 นะ โอเค ชอบใจมาก นายกลับไปประจำที่ได้”

ตอนที่คุยกันเมื่อคืนเห็นว่าเขาอยู่ว่างๆ ก็เลยฝากงานผ่านคริสไป แต่ตัวเองดันลืมเสียเอง ไม่ได้จดบันทึกไว้ด้วยสิ แต่ก็ช่างเถอะ เป็นงานที่ไม่ได้มีความหมายอะไรอยู่แล้ว

“รับทราบ”

เนวิลล์พูดทิ้งท้ายคำเดียวแล้วตัดการสนทนาเป็นคำตอบรับที่ทิ่มแทงความรู้สึก ใจจริงคงอยากจะบอกว่าไม่อยากเห็นหน้านายและไม่อยากคุยด้วย

“โอ้ พ่อคนไร้เสน่ห์”

ลินดาหน้ามึน เนวิลล์กำชับทิ้งท้ายว่า “นี่เวลางานนะ” แล้วออกจากครวัไป

วิทยุสื่อสารดังขึ้นอีกครั้ง พอเนวิลล์ตอบ “ฮัลโหล” ไป เสียงเอ็ดเวิร์ดก็ดังออกมาจากไมโครโฟนโดยไม่มีแม้แต่การทักทาย

“เนวิลล์ จะรายงานเหตุการณ์ประจำวันโอเคไหม”

“ฮือ”

เอ็ดเวิร์ดเป็นเด็กหนุ่มที่เข้ามาทำงานเป็นพนักงานชั่วคราวในฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีเมื่อหลายเดือนก่อน เขารายงานผลการตรวจเช็คห้องเครื่องยนต์ด้วยคำพูดคำจาสมวัย แต่ขาดความมีชีวิตชีวาไปบ้าง โดยเฉพาะเวลาไม่มีอะไรผิดปกติ เนวิลล์พูดรับไปเป็นช่วงๆ ชั่วแฉะตามเรื่อง

ตามราวไปสองสามอย่างแล้วตัดการสนทนา

เหลียวหลังไปดูอีกที ประตูรั่วปิดไปแล้ว เนวิลล์ยื่นมือจะไปเปิด แต่แล้วเอามือลง หันกลับเดินจากไป เพราะตอนนี้เป็นเวลางาน

ก่อนที่จะเข้าห้องพักหมายเลขหนึ่งซึ่งเป็นห้องของตัวเอง ประตูห้องพักหมายเลขสองก็แวบเข้ามาในสายตา

แทนที่จะห้วงฉัน ไปห้วงศาสตราจารย์ดีกว่าไหม

ไร้สาระ ปานนี้แล้วจะต้องห้วงอะไรอีก

ตาแก่นั้นไม่มีอำนาจอะไรแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหน้าที่การงาน หรือการบริหารองค์กร ในความเป็นจริง ตำแหน่งสูงสุดของฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีถูกมอบให้เนวิลล์ไปแล้ว เรื่องนั้นเขาไม่ได้หลงคิดไปเอง สมาชิกคนอื่น ๆ ต่างก็ยอมรับ

เนวิลล์หลบเข้าห้องพัก ต้องทบทวนรายละเอียดของแผนการอีกครั้งหนึ่ง

✱

พอเสร็จงานเอ็ดเวิร์ด แม็คโดเวลก็เคาะประตูห้องพักหมายเลขสอง “ศาสตราจารย์ ได้เวลาอาหารเย็นแล้วครับ”

ไม่มีเสียงตอบ

“...ศาสตราจารย์ครับ”

ศาสตราจารย์ไม่ตอบ มีแต่เสียงครางและเสียงกรนดังลอดช่องประตูออกมา เอ็ดเวิร์ดคว่ำลูกบิดประตู ซึ่งไม่ได้ล็อกไว้ พอเปิดประตูเข้าไป กลิ่นเหม็นบูดโชยเตะจมูก

บนพื้นมีขวดเปล่าและกระป๋องเปล่ากลิ้งเกลื่อนกลาด เอ็ดเวิร์ดเดินนำหน้าเข้าไป ศาสตราจารย์ฟิลลิป ไฟเฟอร์นอนกางแขนขาอย่างหมดสภาพอยู่บนชั้นล่างของเตียงสองชั้นที่วางชิดผนัง

ฟิลลิปรูปร่างค่อนข้างสูง ผอมกะหร่อง ใบหน้าเหี่ยวย่น หัวเถิกไปจนถึงกลางกระหม่อม ผมตรงท้ายทอยหงอกขาว ทั่วๆ ที่วัยเฟื่องจะหกสิบต้นๆ แต่สารรูปของชายที่นอนแผ่อยู่ต่อหน้าเอ็ดเวิร์ดดูแก่กว่าอายุจริง ข้างหมอนมีกระป๋องเบียร์ คงจะดื่มมาตั้งแต่หลังอาหารกลางวัน ศาสตราจารย์นอนหลับหน้าแดงกำ ดูจากสีหน้าแล้วไม่น่าจะหลับสบาย

เขาไม่เหลือเค้าเดิมของศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยผู้ป่าวประกาศเทคโนโลยีถูกลงมสุญญากาศที่เป็นต้นกำเนิดของเจลลี่ฟิช จนกลายเป็นคนดังแห่งยุคและไต่เต้าขึ้นเป็นผู้ทรงอิทธิพลในสาขาวิศวกรรมอากาศยานเมื่อสิบกว่าปีก่อน

...ถ้าจะพูดให้ถูกต้องแล้ว ฟิลลิป ไฟเฟอร์นั้นไม่ใช่ ‘ศาสตราจารย์’ อีกแล้ว ตำแหน่งในตอนนี้เป็นเพียง ‘หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยี’ เป็นแค่พนักงานคนหนึ่งในองค์กร แต่ที่รอบข้าง โดยเฉพาะสมาชิกในที่มียังเรียกเขาว่า “ศาสตราจารย์” ก็เป็นเพราะความเคยชินเท่านั้น

เตียงชั้นบนไม่ได้ปูผ้าปูที่นอน แม้แต่เอ็ดเวิร์ดที่มันใจว่าตัวเองทนต่อสภาวะแวดล้อมแย่ๆ ได้ ก็ยังรู้สึกขะเขยงอย่างแรงที่จะนอนค้างในห้องนี้

ของสีขาวเรียบๆ ถูกโยนไว้บนโต๊ะพับอเนกประสงค์ตรงข้ามเตียง กระดาษหลายแผ่นโผล่มาจากขอบของที่ถูกฉีกเปิดอย่างลวกๆ

เอ็ดเวิร์ดเกิดความคิดชั่วแล่น เหลือบมองศาสตราจารย์ที่ยังหลับอยู่แวบหนึ่ง แล้วค่อยๆ ยื่นมือที่สวมถุงมือทำงานออกไปที่ช่องจดหมาย

เขาได้ยินเสียงศาสตราจารย์ขยับตัวอยู่บนเตียง จึงยึดจดหมายใส่ซอง

“ตื่นแล้วหรือครับ ศาสตราจารย์”

“...เอ็ดเวิร์ดอะไร”

ไฟเฟอร์ประคองตัวโงนเงนลุกขึ้นพยายามเพ่งมองเอ็ดเวิร์ด คำถามด้วยความสงสัยออกมาพร้อมๆ กับกลิ่นเหล่านี้ “มีอะไรอะไร”

“ถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว เลยมานั่งครับ”

“ฉันไม่กิน”

พอพูดจบ ไฟเฟอร์เอามือกุมอก ไอแรงๆ “เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”
อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยปิดมือเอ็ดเวิร์ดที่วิ่งถลันเข้าไปหา ล้วงขวดเล็กๆ
ออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอก บิดฝาเปิดออก เทเม็ดยาบนฝ่ามือ โยนเข้า
ปากไม่นับแล้วกระดกเบียร์กระป๋องที่วางข้างหมอน ของเหลวสีเหลืองจางๆ
ไหลย่อยลงมาตามมุมปาก

เวลาผ่านไปหลายสิบวินาที “...แล้วจะยกอาหารมาให้ที่หลังนะครับ”
เอ็ดเวิร์ดพูดแค่นั้นแล้วออกจากห้อง พยายามข่มกลิ่นความเหนื่อหนาย
จนสุดจะบรรยายไว้

ตั้งแต่เข้ามาทำงานในฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยี ไม่เคยมีสักครั้งที่
เอ็ดเวิร์ดจะเห็นศาสตราจารย์ตอนสร้างเมา

ไม่มีใครยอมเล่าให้คนนอกอย่างเอ็ดเวิร์ดฟังเลยสักคน ว่าทำไม
ศาสตราจารย์ไฟเฟอร์ที่เคยเป็นคนโปรดแห่งยุคจึงได้ตกต่ำถึงขนาดนี้
เมื่ออยู่ต่อหน้าเจ้าตัว ทั้งคนที่ป็นหัวหน้าตัวจริงอย่างเนวิลล์ หรือสมาชิก
คนอื่น ๆ ยอมรับบทผู้ใต้บังคับบัญชาที่เชื่อฟังโดยไม่วิพากษ์วิจารณ์เลย
แม้แต่คำเดียว แต่ก็เห็นได้ชัดว่าไม่ได้มาจากความเคารพยำเกรงต่ออดีต
ครูบาอาจารย์

...ช่างมันเถอะ ไม่ใช่เรื่องที่ตัวเองควรจะเอ่ยปาก

สำหรับเอ็ดเวิร์ดแล้ว การทดลองบินครั้งนี้เป็นงานสุดท้ายกับบริษัท
UFA แม้ใบอนุญาตผ่านเข้าออกบริษัทจะยังไม่หมดอายุ แต่ถ้ากำหนดการ
เสร็จสิ้นแล้ว ก็ไม่ต้องเจอหน้าศาสตราจารย์และสมาชิกคนอื่น ๆ อีก

งานหลักของเอ็ดเวิร์ดในฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีคือการสร้างระบบ
การบินอัตโนมัติใหม่ที่ติดตั้งในเจ็ทสี่พีช แม้เลย์เอาต์และฮาร์ดแวร์จะถูก
เตรียมมาให้พร้อมแล้ว แต่เขาต้องดูแลโปรแกรมควบคุมภายใน และทำงาน
เบ็ดเตล็ดต่างๆ ไปด้วย การดูแลความเรียบร้อยในช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้
ก็เดือน ก็ต้องทุ่มเทหนักเอากرارอยู่

ก็คงเพราะความทุ่มเท่นั้นแหละ ทำให้ตอนนี้ระบบยังทำงานตามปกติ หากเป็นแบบนี้ต่อไป ก็คงจะทำงานได้อย่างราบรื่นจนถึงวินาทีสุดท้าย

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างตรงทางเดิน ดวงดาวเริ่มกระพริบพราว แสงบนท้องฟ้าสีครามเข้ม

ดวงไฟริบหรี่ของไฟหน้ารถยนต์เคลื่อนคล้อยลาลับขอบฟ้ามืดมิดไปทีละดวง เป็นหนึ่งในทัศนียภาพหายากที่ชวนให้รู้สึกถึงกิจกรรมของมนุษย์ระหว่างเส้นทางบินเหนือดินแดนร้างนี้

...นาฬิกาข้อมือบอกเวลาหนึ่งทุ่ม เอ็ดเวิร์ดละลายตาจากหน้าต่าง มุ่งตรงไปยังห้องอาหาร

※

ยามเข้าบระดับความสูง 200 เมตร อากาศข้างหนาวเหน็บ ตอนที่วิลเลียมลืมตาขึ้นมาบนเตียง อากาศเย็นแผ่ไปทั่วจนนึกว่าน้ำค้างแข็งตกในห้องพักเสียแล้ว

เขาลุกขึ้นตัวสั่นงั๊ก คำนานาฬิกาข้อมือที่ข้างหมอน หกโมงเช้าข้างนอกหน้าต่างยังมีตออยู่เลย เมฆหนาบดบังท้องฟ้าเอาไว้อันแทบจะมองไม่เห็นรัฐ A เข้านี้อากาศไม่แจ่มใส

วันที่ 8 กุมภาพันธ์ การทดสอบการบินไม่มีปัญหาร้ายแรงเป็นพิเศษ และเข้าใกล้เป้าหมายไปทุกขณะ แม้ตามกำหนดการจะเมื่อวันพรุ่งนี้ไว้เป็นวันสำรอง แต่ในความเป็นจริง วันนี้เป็นวันสุดท้ายและอีกไม่กี่ชั่วโมงการเดินทางจะจบลง หากการทดสอบครั้งนี้จบลงอย่างราบรื่นและลูกค้าให้การตอบรับดี บริษัท UFA จะได้รับกำไรมหาศาล และฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีก็จะมีทั้งสถานะและสิทธิอำนาจเพิ่มขึ้นอีกมากมายจนเทียบกับตอนนี้ไม่ติด ซึ่งวิลเลียมเองก็จะได้รับผลประโยชน์นี้ไปด้วย

ทว่าตอนนี้ ความขมขื่นกำลังกัดกินใจเขาอยู่จนไม่รู้สึกรู้สึกระเด็นหรือ
ยินดี

ตนเองก็แค่อาศัยพึ่งพาผลงานของคนอื่นอยู่ ถ้าสูญเสียมันไป
ทั้งตำแหน่งและชื่อเสียงก็คงพังครืนเช่นเดียวกับปราสาททราย ย่อมมี
ความสำเร็จมากเท่าไร ก็ยิ่งกลัวที่จะสูญเสียมันไปมากเท่านั้น

...วิลเลียมสะบัดหน้า ลุกออกจากเตียง หยิบเสื้อกันหนาวพาดไหล่
แล้วเปิดประตูออกไป

อากาศตรงทางเดินหนาวกว่าในห้องพักเสียอีก

ห้องโดยสารนี้ไม่ได้เดินท่อน้ำ ช่างๆ ห้องพักหมายเลขสามที่ทำยาน
ซึ่งวิลเลียมนอนพักอยู่ นั้น มีอ่างล้างหน้า สุขา และห้องอาบน้ำรวม
เขาเดินตัวลั่นเข้าประตูห้องที่มีอ่างล้างหน้า จัดแจงธุระเสร็จแล้วค่อยไพล่
มาที่ทางเดินอีกครั้ง

และตอนนั้นเอง เขาเพิ่งจะสังเกตเห็น

ว่าประตูห้องพักหมายเลขสองของศาสตราจารย์ไฟเฟอร์เปิดแง้มอยู่
แสงไฟรั่วไรเล็ดลอดออกมาจากช่องแง้มประตู

วิลเลียมมองด้านล่างของประตู เสียงกู่ร้องดังกึกก้องอยู่ในหัว
มือขวาเหยียดยื่นถูกประตูหนีบอยู่

✱

ศาสตราจารย์ฟิลลิป ไฟเฟอร์เสียชีวิตแล้ว

ดวงตาทั้งคู่เบิกโพลง คิ้วเล็กสูง ลิ้นจุกปาก เล็บมือซ้ายจิกอยู่ที่
ที่ลำคอ ผิวหนังตรงคอมีรอยข่วนนูนแดงหลายเส้น

นั่นคือจุดจบอันทรมาณของชายผู้ทรงอิทธิพลในสาขาวิศวกรรม
อวกาศยาน

บทที่ 2 ภาคพื้นดิน (I)

วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 1983 07:30~

ตำรวจสายสืบ คุโจ เรน สังกัดแผนกสืบสวนสถานีตำรวจ F รัฐ A เริ่มต้นเช้าวันใหม่ด้วยการโทร.กระหน่ำปลุกหัวหน้า มาเรีย ซอลส์บรี

เขาหมุนแป้นโทรศัพท์สาธารณะ รอจนเสียงสัญญาณดังเป็นหนที่สิบอีกฝ่ายถึงจะรับสาย วันนี้ตื่นไวเป็นพิเศษ

‘...ฮัลโหล...’

“มาเรีย ตื่นได้แล้ว เกิดคดี ผมกำลังจะไปที่เกิดเหตุ”

‘อ้อ เรนหรือ...’

น้ำเสียงง่วงๆ ระคนหงุดหงิด ‘มีอะไร เพิ่งจะเจ็ดโมงครึ่งเอง ขอนอนต่ออีกหน่อยนะ...’

“คนส่วนใหญ่เขาออกจากบ้านกันแล้วนะครับ คนที่ยังซี้เขาอยู่จนป้านี้จะมีแต่คุณเท่านั้นแหละ เรียนจบมาก็หลายสิบปีแล้ว ลองกลับไปลงเรียนมหาวิทยาลัยใหม่อีกที่เป็นไงครับ”

‘ฉันยังไม่ได้แก่ขนาดนั้นยะ’

เรนชินกับการได้คารมแบบนี้ไปแล้ว หลังจากย้ายมารับตำแหน่งได้ครึ่งปี ก็รู้ดีแล้วว่าควรจะพูดเรื่องอะไรจึงจะทำให้เธอตาสว่าง

‘เออ เข้าใจแล้วนะแล้วที่เกิดเหตุอยู่ที่ไหน’

“ผมขับรถมา ตอนนี้จอดรออยู่หน้าบ้านแล้ว กรุณาออกมาภายในยี่สิบนาที ผมเตรียมมือเอาไว้ให้แล้ว”

‘...รับทราบ’

เรนถอนหายใจพร้อมกับวางสาย พอออกจากตู้โทรศัพท์ ก็ก้าว

ขึ้นรถคู่วิ่งที่จอดอยู่ริมถนน

กว่ามาเรียจะออกมาที่หน้าบ้านได้ก็อีกสามสิบนาทีให้หลัง

เรนคิดเสมอว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ดูสะอาดตาจริงๆ

ผมยาวดกหนาสีแดง นัยน์ตาลึกลับเปล่งประกายสีทับทิมดูคล้ายไฟลุกโชนในบางมุม เครื่องหน้าสวย ทรวงอกหนึบแน่น เอวคอด สะโพกกลมกลิ้งไหล่งไปหาสองขาเรียวยาวนั้น ถ้าจับสวมชุดกระโปรงยีนถือแก้วไวน์ละก็ คงจะสวยสง่าราวกับสาวสังคมชั้นสูง

ทว่าสารรูปของเธอตอนนี้ดูไม่ได้ อยากรู้ว่าแต่สวมชุดกระโปรงเลยแค่สวมชุดธรรมดาที่ยังดูแย่ เสื้อที่สวมมากลัดกระดุมเม็ดเม็ด ชายเสื้อแลบออกนอกกระโปรง เสื้อสูทยับย่นเหมือนสาหร่ายทะเลแห้ง รองเท้าส้นสูงแบบพัมพ์² ก็เปรอะโคลนเป็นหย่อมๆ ผมเผ้ากระดกเพราะนอนทับดูคล้ายม้วนผมมา

มาเรียแต่งเนื้อแต่งตัวไม่สมกับเป็นตำรวจ แถมยังมียศเป็นสารวัตรอีกต่างหาก เธอกระโดดขึ้นที่นั่งข้างคนขับอย่างชำนาญ ใช้ง่าบู้ยบายอย่างวางมาดว่า “เฮ้อ! ไปกันได้แล้ว” เรนวางถุงกระดาษใส่แซนด์วิชไว้บนตักของเธอ แล้วบิดกุญแจสตาร์ทรถคู่วิ่ง

“ว่าไง”

มาเรียยังคงคำถามใส่ทันทีก่อนจะกັดปลายแซนด์วิชเข้าปาก “เกิดคดีอะไร ทำไมต้องไปที่เกิดเหตุเลย ไม่แวะสน.ก่อน”

“เกิดอุบัติเหตุเจลลี่ฟิชตกครับ”

“...เจลลี่ฟิชหรือ”

“ที่เกิดเหตุอยู่กลางเทือกเขา H ทีมค้นหาได้รับแจ้งว่า ‘ไฟไหม้เจลลี่ฟิช’ จึงรีบไปดูก็พบซากยานไทม์วอดทั้งลำกับศพหลายศพ สรุปรุคร่าวๆ ก็ประมาณนี้ครับ”

² Pump หรือ Court shoes รองเท้าส้นสูงเนกประสงค์ของสตรี ด้านหน้าเว้าต่ำ รองเท้าพัมพ์แบบคลาสสิกนั้นจะเป็นแบบทึบ ไม่มีสายรัดหรือसान

“อยู่ในห้องที่เราพอดีเลยนี่หว่า”

มาเรียทำหน้าที่เข้าข้างพูดอย่างเหนียวหนำย “น่าจะตกเลยไปลักสิบยี่สิบกิโล ช่วยชะมัด”

“กรรมคงตามสนองมังค์รับ”

ช่างเป็นคำตอบที่ไม่มีทั้งเอกลักษณ์และความสร้างสรรค์ มาเรียแค่นเสียงขึ้นจุกดั่ง “ฮึ”

ความหนาแน่นพลเมืองของรัฐ A ต่ำกว่ารัฐริมน้ำฝั่งทะเลด้านตะวันออกและตะวันตกของประเทศ U ค่อนข้างมาก ถ้าออกจากเมืองที่กระจายเป็นหย่อมๆ หรือถนนสายหลัก จะเจอทุ่งรกร้างกว้างใหญ่ไพศาลมีแต่โขดหินดินทรายและพืชพรรณไม่กี่ชนิด กรณีเกิดคดีความในพื้นที่ห่างไกล ความเจริญและแทบจะไม่มีสัตว์อาศัยอยู่ สถานที่ตำรวจที่อยู่ใกล้ที่สุดจะต้องรับหน้าที่ตรวจสอบที่เกิดเหตุและสืบสวนคดี

จากเมืองที่พวกเรนอนอยู่มาถึงตีนเขาใกล้ที่เกิดเหตุ ถ้าบึ่งรถด้วยความเร็วจำกัดสูงสุดจะใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง ถือเป็นระยะทางที่เรนครวค่าจะมาเที่ยวพักผ่อน ท้องฟ้าสีครามสดใส ทุ่งรกร้างใหญ่ไพศาลทางหลวงทอดยาวสุดสายตา ทิวทัศน์อันกว้างใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุดแบบนี้ไม่มีทางได้เห็นที่บ้านเกิดของเร

“แล้วมีผู้รอดชีวิตหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ เท่าที่ค้นพบ คนทั้งหมดเสียชีวิตหมดแล้ว

ตอนนี้กำลังตรวจพิสูจน์บุคคลของทุกศพ ผมขอให้บริษัท UFA ส่งรายชื่อผู้ซื้อเจลลี่พิชมาให้แล้ว แต่การตรวจสอบคงต้องใช้เวลาลักกระยะ”

“เป็นโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่เลยสินะ”

มาเรียถอนใจเฮือก เอนหลังพิงเบาะ “แถมยังเป็นอุบัติเหตุที่เกิดกับเจลลี่พิชแล้วมีผู้เสียชีวิต ถ้าจำไม่ผิด...”

“ไม่เคยมีมาก่อนครับ เรียกได้ว่าเป็นอุบัติเหตุครั้งแรกของโลก”

“พวกสื่อก็หวานคอแรงเลยละสิ โธ่วัย วันนี้นะจะรีบกลับบ้านไป

ดื่มชะหน่อย...จะว่าไปแล้ว อุบัติเหตุยานตกเป็นงานของคณะกรรมการ
ป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ ไม่ใช่พวกเรานี่นา”

มีความคิดแบบนี้แล้วยังได้เลื่อนขั้นเป็นถึงสารวัตรเชี่ยวชาญ มาเรีย
เรนไม่กล้าพูดแบบนี้หนีออกไป จึงต้องสรรหาถ้อยคำใหม่

“ดูเหมือนจะไม่ใช่อุบัติเหตุยานตกธรรมดาครับ คงต้องควบคุมการ
เผยแพร่ข่าว”

“หา หมายความว่าไง”

“มีศพหนึ่งถูกตัดคอ ตัดแขนตัดขาครับ”

“...เอ๊ะ”

“บ๊อบรายงานว่าศพอื่นๆ ก็เห็นได้ชัดว่าถูกฆาตกรรม เรายึดไป
กันเถอะ มาเรีย ถ้าเป็นการฆาตกรรม ก็ต้องเป็นงานของแผนกสืบสวน
อย่างเรา”

※

เมื่อมาถึงตีนเขาสิ่งทีรอพวกเขาอยู่คือเจल्लीฟิชสีขาวลำหนึ่ง

“...เดี๋ยวกๆ ทำไมกองทัพอากาศถึงเสนอหน้ามาด้วยล่ะ”

มาเรียแหงนหน้ามองฝูงลมที่มีโลโก้ ‘AIR FORCE’ พลังถาญเสียงสูง
ด้วยความตื่นเต้น เธอเพิ่งเคยเห็นเจल्लीฟิชของจริงใกล้ๆ แบบนี้เป็นครั้งแรก

“ถ้าใช้เฮลิคอปเตอร์เก็บศพคนยังพอว่า แต่ถ้าจะใช้เก็บกู่ซาก
เจल्लीฟิชก็คงไม่ไหว ก็เลยต้องใช้เจल्लीฟิชเก็บเจल्लीฟิชครับ

เดี๋ยวกพวกเราก็จะขึ้นไปที่เกิดเหตุด้วย ทางกองทัพอนุญาตแล้ว...
มาเรีย เป็นอะไรไปครับ อย่าบอกนะว่าไม่กล้าขึ้นนะ”

“ฮะ...ใช่ซะที่ไหนล่ะ ตกลง ขึ้นก็ขึ้น”

มาเรียเซ็ดคางอย่างเย่อหยิ่ง

เรนเดินตามหลังหัวหน้าพลางแหงนมองเจल्लीฟิชอีกครึ่ง
รูปทรงช่างงดงามจริงๆ

ความยาวโดยรอบด้านละประมาณ 40 เมตร สูง 20 เมตร ส่วน
ของถูกลมตัดกับท้องฟ้าเป็นรูปวงรีอ่อนช้อย โครงฐานของถูกลมมีเสาค้ำยัน
หลายเสา ที่ปลายเสาค้ำยันแต่ละเสามีห่วงสามห่วงแผ่ออกไปสามทิศทาง
ทำมุม 90 องศาซึ่งกันและกันร้อยอยู่กับกรอบทรงตะกร้า ข้างในนั้นมีใบพัด
สำหรับสร้างแรงยกหมุนอยู่

เรนจินตนาการภาพอากาศยานที่อยู่เบื้องหน้าล่องลอยไปบน
ท้องฟ้า วัตถุถูกลมแป้นมีขาห้อยลงมาแหวกว่ายไปในความเว้งว่างสี่คราม...
มีน่าละ ถึงได้เรียกว่า ‘เจल्लीฟิช (แมงกะพรุน)’

“สารวัตรมาเรีย ซอลส์บริ มีอุปราชคุณใจ เรน เชิญทางนี้”

นายทหารผมสีน้ำตาลแดงที่น่าจะเป็นผู้บัญชาการนำทางทั้งสองคน
ข้างในห้องโดยสารกว้างกว่าที่คิด

พื้นที่พักอาศัยถูกตัดทอนลงสมกับเป็นอากาศยานของกองทัพจึง
มีพื้นที่ว่างสำหรับขนส่งยุทธสัมภาระหรือบุคลากรได้มากขึ้น มุมหนึ่งของ
พื้นที่ซึ่งกว้างพอๆ กับครึ่งสนามเทนนิส มีโต๊ะกับเก้าอี้วางไว้ให้ผู้บัญชาการ
ทำความเคารพแล้วเดินจากไป พอเร้นกับมาเรียหย่อนตัวลงนั่ง เสียง
ประกาศในยานก็ดังขึ้นราวกับกำลังรอจังหวะอยู่

‘เทกออฟ’

ทิวทัศน์นอกหน้าต่างเริ่มเลือนต่ำลง ไม่มีแรงกระชากใดๆ เป็น
การบินขึ้นอย่างเงียบเชียบ ไม่รู้สึกถึงอัตราเร่งเหมือนเวลาขึ้นลิฟต์ ขณะที่
คนของกองทัพสวมใส่เครื่องกันหนาวกันชุดมุ่นุ่นวาย เรนเปิดฉากสนทนา
ขึ้นอีกครั้ง

“...เรือเหาะสำคัญลำใหญ่เกิดเหตุระเบิดเมื่อปี 1937 หรือ 46 ปี
ก่อนหน้านี้อ ทำให้คนในสังคมสูญเสียความเชื่อมั่นในการใช้เรือเหาะ
อากาศยานที่ใช้ถูกลม มันจึงเงียบหายไปอย่างรวดเร็ว”

แต่แล้วมันกลับได้รับความสนใจอีกครั้งในปี 1972 หลังจากอุบัติเหตุครั้งนั้นผ่านไปแล้ว 35 ปี กลุ่มวิจัยของศาสตราจารย์ฟิลลิป ไฟเฟอร์ ได้ให้กำเนิด ‘ถุงลมสูญญากาศ’ เทคโนโลยีนี้ทำให้เรือเหาะไม่ต้องใช้แก๊สติดไฟ อีกทั้งปรับขนาดให้เล็กกะทัดรัดและนำไปสู่การให้กำเนิด ‘เจ็ลลี่ฟิช’ อากาศยานระบบถุงลมสำหรับพลเรือนเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ มาเรีย ฟังอยู่หรือเปล่าครับ”

“หา”

มาเรียละสายตาจากหน้าต่าง “อ้อ ฟังอยู่สิ แล้วไงต่อ”

“...ศาสตราจารย์ไฟเฟอร์และพวกนักศึกษาในห้องวิจัยในสมัยนั้น ร่วมกันตั้งบริษัทสตาร์ทอัปขึ้นภายในมหาวิทยาลัย โดยมุ่งมันจะนำอากาศยานระบบถุงลมมาใช้งานได้จริง ต่อมาไม่นานก็ไปสะดุดตาบริษัทผลิตอากาศยานรายใหญ่อย่าง UFA เข้า และถูกควมรวบบริษัทในปี 1973 กลายเป็นฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีอากาศยานระบบถุงลมมาจนถึงทุกวันนี้ แม้จะถูกบริษัทอื่นกลืนไป แต่ก็ยังอยู่มาได้ร่วมสิบปี ถือว่าเป็นบริษัทสตาร์ทอัปที่ประสบความสำเร็จซึ่งมีเพียงไม่กี่ราย มาเรีย ฟังอยู่หรือเปล่า”

“หา”

มาเรียซึ่งกำลังจ้องมองทิวทัศน์นอกหน้าต่างอย่างแปลกหูแปลกตาละสายตาจากหน้าต่างทันที “อ้อ อ้อ ฟังอยู่ๆ แล้วไงต่อละ”

“...คุณนี่ ทำตัวเหมือนเด็กได้ขึ้นชิงช้าสวรรค์ครั้งแรกเลยนะ ตั้งใจฟังหน่อยซี อย่าหลงไปกับความรู้สึกเหมือนได้มาสวนสนุก อะไรกัน อายุปุ่นนี้แล้ว”

“ใคร ‘อายุปุ่นนี้’ ยะ”

เรนไม่รู้อายุแท้จริงของมาเรีย แต่เมื่อสามเดือนที่แล้ว เธอเล่าว่า “เพื่อนอวยพรวันเกิดครบรอบอายุ 23.5555555 ปีให้” ก็เลยคิดว่าน่าจะเป็นอายุเกินสามสิบแล้ว เขารู้สึกเอ็นดูหัวหน้าท่าทางอวดดีที่แก่กว่าเขาหลายปีและอ่อนไหวเรื่องอายุ

“และแล้วบริษัท UFA ได้ครอบครองทั้งเทคโนโลยีถุงลมสุญญากาศ และสิทธิบัตรที่เกี่ยวข้องมาจากศาสตราจารย์ไฟเฟอร์ จึงเริ่มบุกเบิกกิจการผลิตอากาศยานระบบถุงลมขึ้นมาอีกครั้งหลังจากตกอยู่ในภาวะชะงักงันมากกว่า 30 ปี ‘เจल्लीฟิช’ ออกสู่ตลาดหลังจากควมรวมกิจการได้สามปีและทำยอดขายถล่มทลายในหมู่มหาเศรษฐี เกินกว่าที่คาดไว้ตอนแรก ถ้าพูดถึง ‘เจल्लीฟิช’ ตอนนี ก็เป็นที่รู้กันว่าหมายถึงอากาศยานระบบถุงลม และนี่คือประวัติศาสตร์คร่าวๆ ของอากาศยานระบบถุงลมที่แฝงมุมมองทางธุรกิจไว้ด้วยครับ”

“ฉันว่าไม่ใช่คร่าวๆ หรอก”

มาเรียโพล่งอย่างเปื้อๆ “แต่จะว่าไป ฉันก็ยังจำตอนที่เจल्लीฟิชได้รับความนิยมนั้นนะ หนังสือพิมพ์ก็ลงอยู่ออกบ่อย ยังสงสัยอยู่เลยว่าไอ้ของพรรคฉันจะเอาไปตั้งไว้ตรงไหน”

“ก็คงเหมือนกับที่พวกดารารายใหญ่ๆ ซื้อเรือยอชต์กระมังครับ แถมนนราคาไม่เกินหนึ่งล้านดอลลาร์ ก็คงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ได้รับคามนิยมนั้นแหละ”

“หนึ่งล้านดอลลาร์หรือ...เงินเดือนฉันตั้งหลายสิบล้านเลยนะ ประเทศนี้มีเศรษฐีเยอะขนาดนั้นเลยหรือ”

“แล้วคนประเทศ U อย่างคุณ จะมาถามคนประเทศ J อย่างผมทำไมล่ะครับ”

เอาจริงๆ แล้ว เรนจำต้องเห็นด้วยกับความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ไปของมาเรีย อากาศยานระบบถุงลมยังไม่มีแววว่าจะได้รับความนิยมแพร่หลายในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของเรน ขณะที่ในประเทศ U เฉพาะที่ผลิตมาเพื่อพลเรือนก็มีส่วนร่วมรัยล่ำเข้าไปแล้ว เรนรู้ดีว่าประเทศนี้มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ

“แต่ที่เจल्लीฟิชได้รับความนิยมแพร่หลายขนาดนี้ ขนาดมีความสำคัญมากกว่าราคานะครับ”

“ขนาดหรือ ต่อให้คนประเทศ U จะชอบอะไรที่มันใหญ่ๆ โตะๆ แต่ก็ต้องมีขีดจำกัดสินะ”

“ตรงกันข้ามเลยครับ เพราะมันถูกย่อขนาดลงมาเหลือ 40 เมตร ได้ต่างหากล่ะครับ

ข้อเสียที่ร้ายแรงที่สุดของเรือเหาะคือต้องใช้ถุงลมขนาดมหึมา เพื่อสร้างแรงลอยตัว อย่างเช่น เรือเหาะโดยสารที่บินรอบโลกได้สำเร็จ ในปี 1929 นั้น มีห้องโดยสารที่ยาวแค่ 20 เมตร แต่ต้องติดถุงลมที่มีความยาวรอบรูป 237 เมตร พอๆ กับสนามเบสบอลสองสนามเลยทีเดียว

ส่วนกรณีของเจल्लीฟิช ขนาดของถุงลมที่จำเป็นต้องใช้ยกห้องโดยสารขนาดเดียวกันมีขนาดแค่ 40 ตารางเมตร เทียบกับเรือเหาะที่พุดถึงเมื่อกี้กราวหนึ่งในหกเท่านั้น คงพอจะเข้าใจแล้วสินะครับว่าขนาดมันกะทัดรัดลงแค่ไหน”

“เทียบกันไม่ได้เลย...แต่ว่าถุงลมสูญญากาศเนี่ย มันคือบอลลูกุนที่ข้างในกลวงไม่ใช่หรือ แล้วย่อขนาดลงได้ไง”

“มาเรียนรู้จัก ‘หลักการของอาร์คิมิดีส’ ใหม่ครับ”

“ทำไมจะไม่รู้ ‘เขานึกไอดีขึ้นได้ ก็เลยวิ่งแก้ผ้าออกจากอ่างอาบน้ำ’ หมายความว่าไอดีแปลกใหม่เกิดมาจากพฤติกรรมพลิกฟิล์นใช่ใหมละ”

“...‘วัตถุจะลอยอยู่ได้ด้วยแรงที่เท่ากับน้ำหนักของของไหลที่ถูกแทนที่โดยวัตถุนั้น’ อธิบายง่ายๆ ให้คุณเข้าใจก็คือระหว่างกระป๋องนู้บี้กับกระป๋องเปล่าธรรมดา อย่างหลังจะได้รับแรงลอยตัวมากกว่า ถ้าเป็นวัตถุที่มีน้ำหนักเท่ากัน วัตถุที่มีปริมาตรมากกว่าจะมีแรงลอยตัวมากกว่า หรือในทางกลับกัน ถ้าเป็นวัตถุที่มีปริมาตรเท่ากัน วัตถุที่เบาหรือมีความหนาแน่นน้อยจะลอยตัวง่ายกว่า

ถ้าตัดหัวคุณกับหัวผมโยนลงในน้ำ หัวของเรามีปริมาตรใกล้เคียงกัน จึงมีแรงลอยตัวเท่ากัน สรุปว่าหัวคุณจะลอย ส่วนหัวผมจะจมใจครับ... ว่าไงเข้าใจแล้วหรือยังครับ”

“เข้าใจแล้วอะ รวมทั้งนิสัยชอบเห็บแหมมของนายด้วย”

“นั่นก็ดีแล้ว เอละ จากที่อธิบายไปแล้ว ได้นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่า ‘ยิ่งความหนาแน่นของวัตถุใกล้ศูนย์เท่าไร วัตถุก็ยิ่งมีแรงยกเพิ่มขึ้นเท่านั้น’ ซึ่งก็คือ”

“ ‘สภาวะไร้น้ำหนัก’ หรือการทำสูญญากาศจะสร้างแรงลอยตัวที่ดีที่สุดสินะ”

มาเรียนเอานี้ชื่อจิมคาง เธอชอบทำทำนี่ขณะครุ่นคิด “แล้วมันก็ส่งผลให้ลดขนาดตุ้ลมลงได้ด้วย

เรน แต่เรื่องนี้น่าจะมีคนคิดได้ตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ คุณเรื่องประมาณนี้แล้ว”

“ใช่แล้วครับ”

เรนพูดเสียงเครียด ปกติแล้วคำพูดและการกระทำของมาเรียนไม่ค่อยมีเหตุผล แต่เมื่อเครื่องติดแล้ว เธอก็มีความฉลาดหลักแหลมไม่น้อย “แนวคิดของการบินโดยใช้บอลลูนสูญญากาศนั้นมีมาตั้งแต่สามร้อยปีก่อนแล้วครับ แต่สาเหตุที่ทำให้ไม่สำเร็จมาจนถึงปัจจุบันเพราะยังไม่มีเทคโนโลยีในการสร้าง ‘บอลลูนสูญญากาศ’ ที่ทนต่อความกดอากาศได้”

วัตถุทั้งหมดบนพื้นโลกรับแรงกดจากอากาศอยู่ตลอดเวลา สาเหตุที่บอลลูนไม่เหียวพิบ เพราะแก๊สที่อัดเข้าไปในบอลลูนดันอากาศจากข้างใน ถ้าปล่อยแก๊สออกเพื่อทำสูญญากาศ ตุ้ลมจะแพ้แรงกดอากาศและเหียวพิบทันที

ทว่าการจะสร้างบอลลูนให้แข็งแรงทนทานต่อแรงกดอากาศได้ จำต้องเพิ่มความหนาของบอลลูน น้ำหนักจึงเพิ่มขึ้น และบอลลูนก็ยิ่งไร้ความหมาย

“แต่ว่า ‘ตุ้ลมสูญญากาศ’ เอาชนะเงื่อนไขข้อนี้มันได้ มันมีกลไกอะไรหรือ”

“ผมเองก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน กฎุญแจสำคัญน่าจะอยู่ที่วัสดุพิเศษ ‘คาร์บอนไนไตรด์’³ เป็นสารที่มีความแข็งสูงสุดในบรรดาสารที่เรา รู้จักกันในปัจจุบัน เมื่อนำสารนั้นมาผสมกับเรซินพวกโพลีอะคริไลไนไตรด์⁴ จะได้ถุญลุมที่ทนต่อความกดอากาศ มีความแกร่งกว่าเพชรและฉีกขาดได้ยากเหมือนเรซิน”

“...หือ”

มาเรียยกไหล่ “จู่ๆ ก็ไม่เข้าใจซะงั้น”

“แม้แต่นางการวิศกรกรรมอากาศยานช่วงแรกๆ ก็วิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงเหมือนกันครับ ศาสตราจารย์มาเรียนเล่าไว้ในหนังสือที่หลังว่า ไม่มีใครยอมเชื่อจนเครื่องต้นแบบสร้างสำเร็จ”

“เออ จะว่าไปมันก็ใช่ชะ ถ้ามันเป็นเรื่องโกหกละก็ พวกเราคงไม่ได้บินอยู่บนฟ้าแบบนี้หรอก”

มาเรียหันกลับไปมองหน้าต่าง เจลลี่ฟิชออกเดินทางมาลืบกว่านาฬิกาแล้ว ทิวทัศน์เบื้องล่างเปลี่ยนไป

จากทุ่งรกร้างสีน้ำตาลแดงกลายเป็นป่าไม้ผลัดใบและแม่น้ำที่ไหลคดเคี้ยว และถัดจากทัศนียภาพของธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์เป็นภูเขาที่มีหิมะปกคลุม

‘เพิ่มระดับความสูง’

เจลลี่ฟิชบินทิ้งห่างหมู่ไม้เบื้องล่างตามเสียงประกาศ สีเขียวของป่าไม้กลายเป็นสีขาวของหิมะ และที่มุมหนึ่งของทิวทัศน์หิมะขาวโพลนปรากฏเงาดำบิดเบี้ยว

นั่นคือที่เกิดเหตุ

³ Carbon Nitride (คาร์บอนไนไตรด์ - C₃N₄) สารประกอบของคาร์บอนและไนโตรเจนที่น่าจะมีคุณสมบัติแข็งยิ่งกว่าเพชร

⁴ Polyacrylonitrile (โพลีอะคริไลไนไตรด์ - PAN) เป็นสารประกอบอินทรีย์ที่เกิดจากการสังเคราะห์จัดเป็นพลาสติกประเภทเทอร์โมพลาสติกหรือเรซินประเภทหนึ่ง แต่ต่างออกไปที่จะไม่ละลายภายใต้เงื่อนไขปกติ และมีอุณหภูมิละลายสูงกว่า 300 องศา

✱

“จริงๆ เลย พวกมันคิดจะทำอะไรกันเนี่ย”

มาเรียกเก็บเบาะด้านหน้าระหว่างนั่งเฮลิคอปเตอร์ขากลับ เจ้าหน้าที่พิศุจน์หลักฐานหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างหน้าทำหน้าที่ “หน้อย มองฉันเหมือนเป็นแมลงสาบ คิดว่าฉันเป็นใครกัน เป็นตำรวจนะไฉย คอยดูหะ จะฟ้องข้อหาขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานเรียงตัวเลย”

เรนไม่กล้าขัดคอกว่ากองทัพมีอำนาจรัฐเหนือกว่าตำรวจ เคียงกับมาเรียที่กำลังโกรธเกรี้ยวไปก็เสียเวลาเปล่าๆ

“ผมยื่นเรื่องคัดค้านผ่านสภาวุฒิสภาใหญ่เลยไหมครับ”

“เจ้าจิ้งนั้นจะทำอะไรได้ ตั้งแต่โดนเมียจับได้ว่านอกใจ ก็กลายเป็นคนกลัวเมียหงอ”

“ฉันขอให้คุณนายช่วยเรื่องคัดค้านน่าจะดีกว่านะครับ”

แต่จะว่าไป เรนคิด

ไม่แปลกหรอกที่มาเรียจะโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ขนาดเรนที่ไม่ได้เป็นพลเมืองของประเทศ U ก็ยังรู้สึกว่าการทำที่ของกองทัพในครั้งนี้ออกจะเผด็จการเกินไปอย่างเห็นได้ชัด

ตำแหน่งที่ยานตกเป็นแอ่งกระทะกลางเทือกเขา H ไม่มีทางปีนลงไป เป็นทุ่งหิมะกว้าง 1-2 ตารางกิโลเมตร โอบล้อมด้วยหน้าผาหินสูงชัน เรนกับมาเรียสวมเครื่องกันหนาวที่ยืมมาจากกองทัพและลงไปยังจุดที่คาดว่าจะเป็นที่ร่องรอยแผ่นดินยุบตัวตั้งแต่ครั้งบรรพกาล สิ่งที่รอพวกเขาอยู่คือลมหนาวเย็นที่มโหฬารโอบหน้าและหิมะท่วมสูงถึงเอว

อากาศขานกลายเป็นซากอูฐที่หน้าผาฝั่งตะวันตกของทุ่งหิมะ

สภาพพังยับเยิน

ไม่เหลือเค้าความน่ารักของ ‘เจल्लीฟิช’ ห้องโดยสารถกลายเป็น

ถ้าถ่าน ถูกลมสุญญากาศใหม่หมด เหลือแค่โครงเหล็กเปลือยเปล่าทำ วงโค้งตัดกับท้องฟ้าสีเทาที่มืดทึบ

เสียงลมพัดหวีดหวีดดังก้องไปไกลถึงท้องฟ้าเหนือหน้าผาหินสูง ขึ้นไป เหนือผาหินในแอ่งกระทะก็มีลมพัดเข้ามา แต่เนื่องจากโอบล้อม ด้วยหน้าผาหิน ลมจึงไม่แรงเท่าด้านนอกแอ่งกระทะ อากาศยานระบบ ถูกลมของกองทัพเข้ามาในแอ่งกระทะและลงสู่พื้นอย่างปลอดภัยไม่ได้ โคลงเคลงมาก

ปัญหาเกิดขึ้นหลังจากนั้น กองทัพเริ่มงานเก็บกู้ซากอากาศยาน โดยไม่สนใจมาเรียกับเรน

ทั้งคู่ยังไม่ได้ตรวจสอบที่เกิดเหตุตามระเบียบแบบแผน “ดะ...เดี๋ยวกิจจะทำอะไรเนี่ย” แม้ม่าเรียจะพยายามคัดค้าน แต่ก็โดนผู้บัญชาการทหารตอบกลับมาสั้นๆ ว่า “นี่เป็นคำสั่งครับ” แล้วเดินจากไป

ทหารหลายสิบนายช่วยกันขนซากยาน โยงสายเคเบิลกับห้องโดยสารที่ใหม่เป็นตอตะโก จากนั้นเจลีพีซของกองทัพขนตัวซากยาน บินลับขอบฟ้าไป เรนมองตามด้วยความตกตะลึง

สิ่งที่ถูกทิ้งอยู่ตรงนั้นคือ มาเรีย เรน แพทย์นิติเวช เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานสองสามคนที่ล่วงหน้ามาก่อน เฮลิคอปเตอร์ลำใหญ่ รอยเท้าของทหารบนพื้นหิมะ และศพใหม่ดำเป็นตอตะโกอีกหกศพ

...ท่าที่แข็งกร้าวแบบนี้หมายความว่ายังไง ไม่ชายตามองศพแม้แต่แวบเดียว ท่าที่มันฟ้องว่าสนใจแต่ยานที่ตกเท่านั้น กองทัพรู้เห็นอะไรเกี่ยวกับยานที่ตกหรือเปล่า

มันควรจะเรียกว่า ‘อุบัติเหตุ’ แน่หรือ

“บ๊อบ ขอคำยืนยันอีกทีสิ”

เรนตะโกนบอกแพทย์นิติเวชเพื่อแข่งกับเสียงใบพัด “ข้อสรุปที่ว่า ‘บาดแผลส่วนหนึ่งบนศพ ไม่ได้เกิดจากแรงกระแทกตอนยานตก’ นั้น ไม่มีอะไรผิดปกติใช่ไหม”

“ถ้าจะให้แน่ใจต้องลำเลียงศพไปห้องชันสูตรศพก่อน”

บ็อบ เจอร์ราร์ด แพทย์นิติเวชตะโกนตอบ หน้าตาเขาเหมือนคุณลุงใจดีข้างบ้าน นัยน์ตาสีน้ำตาลแก่ ผมหงอกหนารูปร่างท่วมสูงปานกลาง “มีศพถูกหั่นเป็นท่อนๆ ด้วย ถ้าเป็นแค่ยานตกเฉยๆ รอยตัดจะไม่เรียบแบบนี้ กระดูกรอบๆ จะต้องแตกละเอียด”

“เป็นไปได้ไหมว่าประสพอุบัติเหตุขณะทำงานอยู่นอกยาน และร่วงลงมาติดใบพัด”

“ไม่น่าจะเป็นไปได้แน่ ถ้าร่วงเข้าไปติดใบพัดใหญ่ขนาดนั้น คงแหลกละเอียดเป็นเนื้อสับไปแล้ว ตำแหน่งอื่นๆ ของศพนอกเหนือจากรอยตัดยังสวยดี ที่บอกว่าสวยนั้นหมายถึงสภาพไหม้เกรียมดี”

บ็อบหันไปมองข้างในเฮลิคอปเตอร์พร้อมกับผุดยิ้มเหมือนเด็กซุกซน ศพทั้งหกที่เก็บกู้มาตอนนั้นนอนเป็นเก้าอี้ในตู้ในห้องล็อกสุด

แพทย์นิติเวชซึ่งย่างเข้าสู่วัยชราผู้นี้เป็นเพื่อนดึกของมาเรีย เรนเคยเจอเขาหลายครั้งแล้ว ดูภายนอกเขาเป็นคนอบอุ่น แต่มีชื่อเสียงอยู่หน่วยเดียวตรงที่ขอบพุดจาซัดหุคนฟัง

“แล้วมีเรื่องแปลกประหลาดไหมครับ”

เรนยิงคำถามสำคัญโดยไม่ละสายตาจากสมุดบันทึก “ทั้งหกศพไหม้เกรียมและมีบาดแผลภายนอกเล็กน้อย รวมทั้งรอยตัดที่คอและแขนขา นอกนั้นแล้วก็ไม่พบบาดแผลขนาดใหญ่...ในเมื่อยานตกแล้วไฟไหม้วอดทั้งลำ ผู้โดยสารก็น่าจะตายแบบไม่ธรรมดาจริงไหมครับ”

“ช่างสังเกตดีนะ สาบานให้ก็ได้ว่าผู้โดยสารไม่ได้ตายเพราะยานตก ถ้ายานตกละก็ ศพส่วนใหญ่จะต้องมีบาดแผลขนาดใหญ่อย่างรอยยุบหรือกระดูกหัก แต่ที่นี่แทบจะไม่มีอะไรทำนองนั้นเลย”

“...หมายความว่า ยานไม่ได้ตกงั้นสิ”

มาเรียเอานิ้วชี้จิ้มคาง “อย่างมากที่สุดคงลงจอดถูกเงิน ตอนที่เจลล์พีซลงจอดตรงนั้น ผู้เคราะห์ร้ายยังมีชีวิตอยู่”

สถานการณ์แวดล้อมก็สนับสนุนในเรื่องนั้น

หน้าผาฝั่งตะวันตกของทุ่งหิมะมีชะง่อนหินยื่นออกมาตั้งแต่ตอนกลางไปถึงส่วนบน เป็นเหมือนชายคารธรรมชาติตั้งแต่เหนือจุดไต้ยาวร้อยเมตร ซากของเจลลี่ฟิชนอนนิ่งอยู่ ‘ไต้ชายคา’ นั้นค่อนข้างไปทางไต้

เท่าที่มองเห็นด้วยตาเปล่า หน้าผาไม่มีรอยกระแทก และเป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดเหตุบังเอิญอย่างยานตกลงมาตรงนั้นในสภาพถูกหนีบโดยไม่ได้สัมผัสหน้าผาหินเลย

นอกจากนั้นหน้าผายังตอกสมอบกเอาไว้ ที่สมอบกผูกสายสลิงโยงไว้ ปลายสายสลิงอีกด้านถูกหิมะฝังกลบอยู่บนซากยาน

หรือว่าพวกผู้เสียชีวิตเคลื่อนย้ายเจลลี่ฟิชไปไว้ตรงนั้นเพื่อหลบลมหิมะ ใช้สมอบกและสลิงยึดตัวเรือให้แน่นหนา คิดแบบนี้น่าจะสมเหตุสมผลมากกว่า

ไม่มีใครทราบสาเหตุของการลงจอดฉุกเฉิน ในเมื่อกองทัพเอาตัวยานไปแล้ว ก็ได้แต่คาดว่าถูกลมสุญญากาศคงจะรั่วจนบินต่อไม่ได้ หรือใบพัดควบคุมแรงยกตัวมีปัญหา

ทว่าปัญหาอยู่หลังจากนั้น

เกิดอะไรขึ้นกับคนเหล่านั้น ทำไมพวกเขาถึงตายต่างๆ ที่รอความช่วยเหลืออยู่ อะไรที่เล่นงานพวกเขาจนถึงขนาดแขนขาขาด คอขาด

ความเจ็บปวดเข้าปกคลุม เสียงใบพัดดังเสียดแก้วหูเรณ

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เขาพิมพ์โดยไม่รู้ตัว “อะไร ที่ว่านั่นคืออะไร” มาเรียกถามไฉนๆ

“เรื่องนั้นจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกเสียจาก

ฆ่ากันเองนะสิ”

CONTACT US!

@DaifukuPu

www.facebook.com/DaifukuPUB

www.booktime.co.th

DAIFUKU

“เจลสี่พีช” คือเรื่องเหาะขนาดเล็กที่พัฒนาด้วยวิทยาการพิเศษ
ซึ่งได้พลิกโฉมหน้าประวัติศาสตร์อากาศยาน

ขณะบินทดสอบ “เจลสี่พีชรุ่นใหม่” ซึ่งมีผู้เข้าร่วมทั้งหมดหกคน
นำโดย ศ.ฟิลลิป ไฟเฟอร์ ก็เกิดเหตุการณ์ระทึก ระบบการบินอัตโนมัติขัดข้อง
ไร้การควบคุม มันพาพวกเขาเหินฟ้าตรงไปยังภูเขาหิมะ ทำให้ทั้งหมดคนติดอยู่ที่นั่น
ในสภาพอากาศเลวร้าย แล้วเรื่องราวน่าพริ้งพริงชวนขนลุกก็ได้เกิดขึ้น
การมาตกรรมหมู่กลางเวหาที่ไร้ร่องรอยมาตกรบนเรือเหาะที่ถูกปิดตาย

คู่มือตำรวจสายสืบ มาเรีย ซอลส์บรี และ คูโจ เรน จะต้องคลี่คลาย
ความลับและโศกตึ่อยู่หลังประตูปิดตายนี้ออกมาให้ได้

ผลงานที่ถาวันตีด้วยรางวัลชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya Award
ครั้งที่ 26 และอันดับ 3 จากการจัดอันดับ Honkaku Mystery Best 10
ปี 2017 ทั้งยังได้รับการกล่าวขานว่าเป็น “And Then There Were None”
(หนังสือโดย อการา คริสตี) แห่งศตวรรษที่ 21!

มีขายสืบสวน

ISBN 978-616-448-014-8

SN 0010

9 786164 480148

260.-

www.booktime.co.th

@booktime

ภาพหน้าปกโดย คาเงยามะ โทรุ